

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
—
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

* Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Μητσοπούλου, Σ. Βουτυρά, Γ. Μοσχάκη, Γ. Ν. Χατζιδάκη καὶ Γ. Μ. Δαμβέργη διευθυνόντος.

ΟΙ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΤΑΙ

Ἡ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς χώραις ἐξασκουμένη ἀπὸ τοσούτων χρόνων προσηλυτιστικὴ ἐργασία εἶναι ἡ λυδία λίθος, ἐφ' ἧς δοκιμάζεται καὶ ἀναδεικνύεται τὸ πολῦτιμον μέταλλον τῆς ἐμμοῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν παραδόσεις. Μάτην τάγματα ἱεραποστόλων ἐκστρατεύουσιν ἀπὸ διαφόρων διευθύνσεων καὶ στρατοπεδεύουσι πανταχοῦ, ὅπως κατατροπώσωσι τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν συνειδήσιν. Μάτην φρούρια ἐγείρονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπιδεικνύοντα οὐχὶ πυροβόλα θανατηφόρα, ἀλλ' ἄρτον γλυκὺν πρὸς τοὺς πεινῶντας καὶ ὕδωρ δροσερὸν πρὸς τοὺς διψῶντας. Καὶ μάτην ὁ ἀρειδῶς διαχυθεὶς χρυσὸς θά ῥέονατο νὰ καλύψῃ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Ἑλληνικὴν γῆν.

Μάτην πάντα ταῦτα. Ἐὰν μετὰ προσοχῆς μελετήσωμεν τὰ χρονικά τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, τῶν χρόνων ἀκριβῶς, οἵτινες ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν εἶναι χείρωνες τῶν προγενεστέρων δυνάμεθα καὶ στατιστικῶς ἀκόμη ν' ἀποδείξωμεν, ὅτι τοσον οἰκτρῶς ἀτυχῆς ὑπῆρξεν ἡ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς χώραις προσηλυτιστικὴ ἐργασία, ὥστε μόλις ἐπὶ τῶν δακτύλων δύνανται νὰ μετρηθῶσι τὰ ἀνεπὶφθονα αὐτῆς ἀποκτήματα, τὰ μόλις ἰσθύνονται κατ' ἀριθμὸν οὐχὶ πρὸς τὸ δέκατον ἢ τὸ ἑκατοστὸν ἀλλὰ πρὸς τὸ χιλιοστὸν τῶν αὐτοκτονιῶν!

Ὑπὸ τοιούτην ἐποψὴν χρήσιμοι θ' ἀπέβαινον πρὸς τὸν τόπον οἱ προσηλυτισταὶ ὡς ἀσυνειδήτα ὄργανα ἀναδείξεως τῆς Ἑλληνικῆς εὐσταθείας, ὡς μέγχις πειρατμὸς ὑπὸ τῶν μικρῶν καταγελωμένος καὶ ἡττώμενος, ἂν μὴ ἄλλη τις αὐτοῦ ἐποψὶς δὲν ἐπέβαλλεν ἰδιαίχουσαν προσοχὴν καὶ ἀμυναν.

Ἐὰν ὁ διὰ τῶν ἑτεροδόξων σχολῶν ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς ναυαγῇ οἰκτρῶς, ἄλλο τι ἐν τούτοις προκύπτει ἐπακολούθημα, ἀκόμη οἰκτρότερον τοῦ προσηλυτισμοῦ. Οἱ ἀδυνατοῦντες νὰ νικήσωσιν ἐρημοῦσιν. Οἱ Τοῦρκοι μὴ δυνάμενοι ν' ἀποτερίξωσι τὰς ἀγίας εἰκόνας ἐκ τῶν ναῶν, ἐξόρυσσον τοὺς ὀφθαλμούς των. Καὶ οἱ προσηλυτισταὶ, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντικαταστήσωσι δι' ἑτέρων τὰς θρησκευτικὰς ἡμῶν δοξασίας, ἀρκοῦνται εἰς τὴν διασάλευσιν αὐτῶν. Γαῖα πυρὶ μιχθήτω, κρᾶζουσιν, ἐν πάσῃ ψυχῇ ἀνυποτάκτω. Καὶ τῆς κραυγῆς ταύτης τοὺς καρποὺς θερίζει κατόπιν μετ' ἄλγους ἡ οἰκογένεια, ἡ κοινωνία, τὸ ἔθνος.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ μόνον, οὐδεμιᾶς ἐμπιστοσύνης εἶναι ἄξια τὰ παρ' ἡμῶν ἑτεροδόξα σχολεῖα, συνένοχοι δὲ τῶν προσηλυτιστῶν, τῶν κατεργαζομένων τὴν ψυχροφθόρον θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν, ἀποβαίνουσιν οἱ γονεῖς, οἱ διὰ τοῦτον ἢ ἐκείνον τὸν λόγον ἐμπιστευόμενοι εἰς αὐτοὺς τὰ τέκνα των καὶ προικίζοντες οὕτω αὐτὰ διὰ νόσου ἡθικῆς, πολλῶ τῶν σωματικῶν ἀπαισιωτέρας.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακῇ τῶν Ἀγίων Πάντων

(Ματθ. Κεφ. 1'. 32—38 καὶ 19'. 27—39)

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δὲ ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐγὼ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. ¹ Ὁ φιλὼν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος, καὶ ὁ φιλὼν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ² ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι, ³ τί ἄρα ἔσται ἡμῶν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ⁴ Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι ⁵ ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ⁶ ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες ⁷ τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφούς, ἢ ἀδελφάς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ ⁸ ἔσχατοι πρῶτοι.

Σημειώσεις

1) Ὁ φιλὼν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, ἦτοι ὁ ἀγαπῶν πατέρα ἢ μητέρα περισσότερον ἀπὸ ἐμέ! Ἄρα τῆς πίστεως ἡμῶν εἶνε πολλῶς ἀνάγκη ν' ἀρνηθῶμεν πᾶν ὅτι ἔχομεν ἐπὶ τῆς γῆς προσφιλέστερον γονεῖς, τέκνα, ἀδελφούς τὰ πάντα τὸ ἴδιον πρῶτον πολλῶς ἢ χάριν τῆς πατρίδος ἡμῶν. 2) Ὁ οὐ λαμβάνων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. Κατὰ συνήθειαν ῥωμαϊκὴν οἱ καταδικαζόμενοι εἰς θάνατον ὑπερεσθύνοντο νὰ φέσωσιν οἱ ἴδιοι τὸ ὄργανον τῆς καταδίκης εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Τοῦτον ἔνεκεν ἡ φράσις τοῦ Εὐαγγελίου λαμβάνειν ἢ ἀκολουθεῖν τὸν σταυρὸν αὐτοῦ σημαίνει ὅτι ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶναι ἀνώτερος ἐρωστῆς καὶ φιλαντίας νὰ εἶναι ὁ ἑτοιμὸς νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, ὡς ἔπραξεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. 3) Τί ἄρα ἔσται ἡμῶν! ἦτοι τί θὰ γένη εἰς ἡμᾶς! τί ἔχομεν νὰ περιμένωμεν; 4) Ἀμὴν λέγω, ἀληθῶς. 5) Ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ εἰς τὴν μελλούσῃ κρίσει. 6) Ὁ τὰς καὶ θείων ἡτοὶ ὅταν παρουσιασθῇ ὡς βασιλεὺς ἐνδοξὸς καὶ κραταίος. 7) Τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ μεταφορικῶς σημαίνει τοὺς πιστοὺς ἐν γένει ἢ δὲ ἑθνοῖς εἶναι ὅτι οἱ ἀπόστολοι θὰ τιμηθῶσιν ἑξαιρετικῶς ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει. 8) Ἐσχατοὶ καὶ πρῶτοι ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐθνικοὺς καὶ Ἰσραηλικοὺς καὶ σημαίνει ὅτι οἱ ἐθνικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο ἔσχατοι, θὰ πιστεύωσιν εἰς Χριστόν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐορτάζει σήμερον τὴν μνήμην πάντων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν διότι ἔχσαν βίον εὐσεβῆ καὶ ἐφύλαξαν τὰ θεῖα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν παραγγέλματα, τῶν δ' ὁποίων τὰ κυριότατα περιλαμβάνονται εἰς τὴν προκειμένην περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ τιμᾶται μὲν ἰδιαίτερος ἡ μνήμη πολλῶν ἁγίων εἰς ὠρισμένας τοῦ ἔτους ἡμέρας, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ ἅγιοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔμειναν ἀγνώστῃ

και δια τούτο η Έκκλησία ὥρισεν ἀπαξ τοῦ ἔτους νὰ εορτάζεται ἡ μνήμη τῶν ἁγίων πάντων ἀνεξαίρετως. Ὁρίσθη δὲ πρὸς τοῦτο ἡ πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ἥτις εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἰδρύσεως τῆς Έκκλησίας, διότι οἱ ἄγιοι διὰ τοῦ ἐναρέτου αὐτῶν βίου καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, συνετέλεσαν εἰς τὴν στερέωσιν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Έκκλησίας. Ἐν τῇ προκειμένῃ περικοπῇ τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Σωτὴρ ἡμῶν παραγγέλλει νὰ ὁμολογῶμεν παρρησίᾳ τὴν πίστιν ἡμῶν. «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὁμολογήσῃ καὶ ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.» Παραγγέλλει δὲ τοῦτο ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, διότι τότε ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογῶμεν τὴν πίστιν ἡμῶν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἡ πίστις ἡμῶν εἴναι εἰλικρινὴς καὶ ἀληθής. «Ὅταν τις εἰλικρινῶς πιστεύῃ εἰς Χριστὸν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν, ἂν ἄλλοι δὲν πιστεύουσιν ἢ ἔχουσιν ἀμφιβολίας καὶ δισταγμούς, ἂν πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ εἰς ἐμπαιγμούς καὶ σκώμματα, νὰ ὑπομείνῃ διωγμούς καὶ στερήσεις» ὁμολογεῖ παρρησίᾳ τὴν πίστιν αὐτοῦ, ἔτοιμος καὶ τὴν ζωὴν του νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ αὐτῆς. Πόσον δὲ ὠφελεῖ τοῦτο καὶ τὸν πιστεύοντα καὶ τοὺς ἄλλους! Ὁφελεῖ τὸν πιστεύοντα, διότι, ὅταν παρρησίᾳ ὁμολογῇ τὴν πίστιν αὐτοῦ, ἐνισχύεται ἔτι περισσότερο εἰς αὐτὴν καὶ ὁ ζήλος του ὑπὲρ αὐτῆς αὐξάνει. Τόσον ἀληθὲς εἶνε τοῦτο, ὥστε, ὅταν τις δὲν ὁμολογῇ παρρησίᾳ τὴν πίστιν αὐτοῦ, ἡ πίστις του ἀποδυναμύεται ἀσταθῆς καὶ ἀβεβαία, ἐκσθενεῖ ὅλον ἐν καὶ μαραίνεται καὶ ἐν τέλει ἐκλείπει ἐντελῶς. Διὰ τοῦτο ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγει ὅτι ὁ ὁμολογῶν παρρησίᾳ τὴν πίστιν του θὰ ἀνταμειφθῇ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, ὁ δὲ ἀρνούμενος τὴν πίστιν του θὰ τιμωρηθῇ. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελοῦμεν, ὅταν ὁμολογῶμεν παρρησίᾳ τὴν πίστιν ἡμῶν, διότι οὕτω πείθονται εὐκολότερον ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν εἶνε ἀληθὴς καὶ ἐνισχύονται οὕτω καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν πίστιν αὐτῶν καὶ ὁ ζήλος τῶν ὑπὲρ αὐτῆς αὐξάνει. Καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων καὶ μυριάδες χριστιανῶν ἐν πάσῃ ἐποχῇ οὐ μόνον ἔζησαν βίον ἅγιον, ἀλλὰ καὶ ὁμολόγησαν καὶ ὑπερήσπισαν μετὰ θάρρους τὴν πίστιν αὐτῶν, καὶ μετὰ καρτερίας ὑπέμειναν διωγμούς καὶ βασάνους καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον ὑπὲρ αὐτῆς. Ἡ ἱστορία δὲ μαρτυρεῖ, πόσον ὠφέλησε τὴν χριστιανικὴν πίστιν τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων τούτων ἀνθρώπων. αὐτοὶ ἐπεβεβαίωσαν διὰ τοῦ βίου αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως· αὐτοὶ ἐκίνησαν τὸν θαυμασμόν τῶν ἄλλων καὶ ἐλκυσαν αὐτοὺς εἰς Χριστόν· αὐτοὶ κατέδειξαν ὅτι ἡ πίστις εἰς Χριστόν εἶνε δύναμις ὁδηγοῦσα πάντα ἄνθρωπον εἰς τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ ἀναγέννησιν καὶ σωτηρίαν· αὐτοὶ ὡς ἀστέρες πολύφωτοι λαμπρύνουσιν ἔτι καὶ νῦν τὸ νοητὸν τῆς Έκκλησίας στερέωμα καὶ δοξάζουσι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Μὴ λησμονώμεν ὅτι τὸν Χριστόν ὁμολογοῦμεν ἀληθῶς ὅχι μόνον διότι ἐκπεπίσθημεν ἀπλῶς εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ· ὅχι μόνον διότι ἐκπληρούμεν τὰ ἐξωτερικὰ θρησκευτικὰ ἡμῶν καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ πᾶν πόντον, ἂν ζῶμεν συμφῶνως πρὸς τὰ παραγγέλματα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ εἰμὲθα ἔτοιμοι ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν νὰ θυσιάσωμεν ὑπὲρ τῆς πίστεώς μας. Ἀπειρα εἶνε τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ὀφείλομεν εἰς τὸν Χριστόν, διότι ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος ἡμῶν εὐεργέτης, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Τί ἀπλούστερον ἢ ν' ἀγαπῶμεν αὐτόν; τί δὲ δικαιοτέρον ἢ νὰ τερπόμεν τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, ὅστις ἡγάπησεν ἡμᾶς ὡς πατὴρ καὶ ἐθυσίασθη ὑπὲρ ἡμῶν. «Ἐὰν ἀγαπᾷτε με τὰς ἐντολάς μου τηρήσατε» Ἀγαπῶμεν λοιπὸν τὸν Χριστόν, ὅταν εἰμὲθα ταπεινόφρονες καὶ εἰρηνόποιοι, ὅταν ἀγαπῶμεν πάντα ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀγάπην ἡμῶν πρὸς αὐτὴν δεικνύμεν δι' ἔργων, ὅταν ὑπομεινόμεν ἀγογγύστως τὰ δεινὰ τοῦ βίου ὅταν ἐπερινοῶμεν τὰ πάθη ἡμῶν, ὅταν ἐκπληρώμεν πιστῶς πάντα τὰ καθήκοντα ἡμῶν καὶ εἰμὲθα ἔτοιμοι χάριν τοῦ

δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας νὰ πάθωμεν καὶ ν' ἀποθάνωμεν, ὡς ἐπραξεν αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν. «Καὶ ὅστις οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν τοῦ κυρίου καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.»

Η ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΤΡΙΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων καὶ ἀκαμίων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι καθ' ἕκαστον ἔτος ἐγκαταλείπουσι τὴν πατρίδα ἡμῶν καὶ σπεύδουσιν νὰ ζητήσουν τύχην εἰς τὴν Ἀμερικὴν, αὐξάνεται ὀλον ἐν καὶ ἀπειλεῖ νὰ ἐρημώσῃ τὴν αὐτῇ χώραν. τῆς ὁποίας τὰ τέκνα ἀποδεικνύονται τοσοῦτον ἀφιλόστοργα πρὸς αὐτήν.

Τὸ ζήτημα τοῦτο πολλὰ καὶ μέχρι τοῦδε ἐξητάσθη καὶ μέλλει νὰ ἐξετασθῇ· ἐγὼ ἐπεθύμουν σήμερον νὰ ἐρωτήσω ἐν μόνον πράγματι, τοῦτο: ἔχουν ἔτι γε φιλοτιμίαν οἱ ἐκπατρίζομενοι αὐτοὶ ἄνθρωποι;

Καθ' ἕκαστον ἀκούομεν ὅτι ὁ Ἕλλην ἔχει φιλότιμον, μὴ τὸν ἐγγίξῃς εἰς τὸ φιλότιμον, τὸν ἐπῆρε τὸ φιλότιμον, αὐτὸς ἐπάνω εἰς τὸ φιλότιμον γίνεται θυσία, τὸν ἐσκότωσε διότι προσέβαλε τὴν φιλοτιμίαν του. κτλ. κτλ. Καὶ πράγματι πᾶς ὅστις ἐγνώρισε τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὁμολογεῖ ὅτι ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ φιλοτιμία εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος.

Ἀλλ' ἀκριβῶς κατόπιν τῆς κοινῆς ταύτης ὁμολογίας γεννᾶται ἡ εὐλογος ἀπορία εἰς ἕνα ἕκαστον, πῶς οἱ ἀπερχόμενοι εἰς τὴν Ἀμερικὴν συμβιβάζουν τὴν φιλοτιμίαν ταύτην μετὰ τοὺς ἐξευτελισμούς καὶ τὰ ἄλλα κακὰ, ὅσα ὑποφέρουν ἐκεῖ; Συχνὰ πυκνὰ ἀναγινώσκουμεν Ἱερομιάδας, οἶον: «Τὰ ὅσα ὑπέφερον ἐγὼ ἐδῶ εἶναι ἀνεκδιήγητα. Ἀφ' οὗτου ἦλθα εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην, δὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω μίαν ἀνθρωπίνην ἐργασίαν. Ὑποφέρουμεν τὰ πάνδενα ὅλοι οἱ ἐδῶ Ἕλληνας, διότι ὑπάρχουν πλεῖστοι κακοποιοὶ κλέπτοντες τὰ μικροεμπορεύματα μας, καὶ ἅμα τολμήσῃ τις ἐξ ἡμῶν νὰ διαμαρτυρηθῇ, περιτριγυρίζεται ἀμέσως ἀπὸ ἀέργους, οἵτινες ἀρχίζουν τὸ ξυλοκόπημα, συνηθίζοντες οἱ κακοῦργοι νὰ μᾶς κυτοῦν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὀρθαλμούς. Πλεον τῶν δέκα πέντε πωλητῶν Ἑλλήνων ἔχουν βεβλαμμένους τοὺς ὀρθαλμούς ἐνεκα τῶν ἐπιθέσεων τούτων. Ἀφ' οὗτου ἦλθον μάλιστα ἐγὼ, ἐδολορονήθησαν δύο συμπατριῶταί μας χωρὶς νὰ παραχθῇ τις δι' αὐτούς. Οἱ ἀστυφύλακες ὅταν συλλάβουν τινὰ, τὸν παραδίδουν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ τὸν καταδικάζουν 40—50 ἡ πλείοστερα δολάρια. Στιλβῶνται ὑποδημάτων εἶναι πλεῖστοι κατὰ χιλιάδας ἀρριθούμενοι Ἱταλοὶ καὶ Γερμανοὶ κατέχοντες τὰ κεντρικώτερα μέρη. Αὐτοὶ οἱ Ἱταλοὶ γίνονται κακοῦργοι κατοδιώκοντες πάντας τοὺς πρεσβεύοντας ἄλλο θρήσκευμα. Οὗτοι δὲν δίδουν οὐδεμίαν σημασίαν εἰς τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, ὑβρίζουν τοὺς μικροπωλητάς, ἀναποδογυρίζουν τὸ ἐμπόρευμα καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν ἀρχίζουν τὸ ξυλοκόπημα».

Ἡκούσαμεν δὲ καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ Βουλῇ φιλόπατριν βουλευτὴν νὰ θρηνῇ ὅτι πολλὰ οἰκογένεια τῶν ἐκπατρίσθεντων μένουσιν ἐρημοὶ καὶ ἀπροστάτευτοι ἐπὶ μακρὸν ἐξοκέλουν καθ' ἕκαστην, ὥστε κινδυνεύει νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἀγνόητης τῆς οἰκογενεῆς ἡ ὁποία ἐπὶ αἰῶνας διέκρινε τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Λοιπὸν, τὰ φρικτὰ ταῦτα ἀκούοντες δικαιοῦμεθα, νομίζω, ν' ἀπορώμεν καὶ ἐρωτῶμεν πῶς συμβιβάζονται, πρὸς θεοῦ, ταῦτα μετὰ τὴν παροιμιώδη φιλοτιμίαν τῶν Ἑλλήνων;

Εἰς τὸν αἰδίδιμον Κοραῖν πολλὰ καὶ ὑπεδεικνύετο ὑπὸ τῶν φίλων του Γάλλων Καθηγητῶν καὶ Ἀκαδημαϊκῶν ὅτι προθύμως θὰ ἐφρόντιζον νὰ ἐκλεχθῇ καθηγητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκός (ὅτε θὰ εἶχε καὶ γενναῖον μισθόν), ἂν μόνον ἀπεφασίζε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐπίτηδες ὅλους τοὺς καθηγητάς, ὅπως ἦτο ἡ

συνήθεια. Ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ τοῦ ἀνδρὸς φιλοτιμία δὲν τοῦ ἐπέτρεψε ποτὲ νὰ πράξῃ τοῦτο διὰ θέσιν, τῆς ὁποίας ἐκρίνετο μὲν ἄξιος ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἐπρεπε νὰ ἐξαγοράσῃ δι' ἐπισκέψεων, δηλ. διὰ παρακλητῶν καὶ ἐξευτελισμῶν. Λοιπὸν προετίμησε τὴν πενίαν.

Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας ἐσπούδαζε πρὸ ἐτῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ εἶχεν εἰς μάθημά τι συμμαθητὰς ἐκ Ρωσίας, Σουηδίας, Νορβηγίας, Ἀγγλίας, Ἀμερικῆς, Γαλλίας καὶ Γερμανίας. Ἐπειδὴ δὲ συνηθάνετο ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκρίνετο ὅχι αὐτὸς ἀλλὰ τὸ ἔθνος του, τὸ ὅποῖον ἐκεῖ ἀντεπροσώπευε, κατέβλεπε τοσαύτην ἐπιμέλειαν ὥστε μετὰ τινος μήνης ὁ καθηγητὴς Windisch ἤρῳτα αὐτόν, ποῦ ἐσπούδασε τὸ μάθημα ἐκεῖνο, καὶ ὅτε ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι αὐτόθι, ἐφάνη ὡς νὰ ἐδυσπίσται.

Ὁ ἀρχιεὶς Ἰσοκράτης λέγει ὅτι τὸ ὄνομα Ἕλλην εἶχε κταντήσῃ νὰ σημαίῃ ἄνθρωπον πολιτισμένον, εὐγενῆ. Παράβλεπε καὶ τὸ λόγιον «πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος,» καὶ ποῦ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας ὅσοι Ἕλληνες μετέβαινον εἰς Ρωσίαν, ἐθεωροῦντο καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως ὡς εὐγενεῖς. Ἦλθεν ἔπειτα ἡ Ἐπανστασις καὶ ἐδόξασε πάλιν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ὅσον ὀλίγα ἐν τῷ κόσμῳ ἔθνη ἠτύχησαν νὰ δοξασθῶσιν. Ἀλλ' ὅμως ἔπειτα κατόπιν αὐτῶν τὰ τέκνα αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου, ἡ ὁποία ὑπὲρ πάσαν ἄλλην Ἑλληνικὴν γῆν ἐπρωταγωνίστησεν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἡ ὁποία ἀνεδείχθη ἀκρόπολις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ τέκνα τὰ γεννηθέντα ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ ἐνδόξῳ πατρίδι ἡμῶν ἐλευθερίᾳ καὶ ὑπερήρξαν μεταβαίνοντες εἰς τὴν Ἀμερικὴν, διάχουν ἐκεῖ βίον ἀθλιώτατον καὶ ῥυπαρώτατον, μετέρχονται τὰ εὐτελέστατα τῶν ἐπικραλειῶν, ὑβρίζονται, προπηλακίζονται, δερνόνται ἀπὸ βλαστὰς φυλάς τῆς γῆς, ἀκούουσιν καθ' ἑκάστην ὥραν τὴν φροδερὰν βλασφημίαν Goddamn Greek (νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος, Ἕλληνας). καὶ ἐξακολουθοῦν ὅλον ἐν νὰ βίπτουν τὸ ὄνομα μας, τὸ τοσοῦτον ἐνδοξον ἀπὸ 3,000 ἐτῶν, εἰς τὴν κόπρον τῶν ἐθνῶν! καὶ ἐξακολουθοῦν ὅλον ἐν νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν Ἑλλάδα μας! Λοιπὸν διὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν οἱ ἡμίθεοι πρόγονοι ἡμῶν ἐλάμπρυναν τοσοῦτον τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, διὰ νὰ τὸ ἐξευτελίσουν οὕτως οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἐν τῇ νέῃ Βαβυλῶνι; καὶ διὰ τοῦτο οἱ πατέρες ἡμῶν ἠγωνίζοντο ἐπὶ 7 ἔτη πρὸς τοὺς Τούρκους, διὰ νὰ κατακτήσουν εἰς τοὺς ἐργόνοους τῶν δυνατῶν νὰ τρέχουν ἀνεμποδίστως εἰς τὰ πέπρατα τῆς γῆς καὶ ἐξευτελιζόνται ἐκεῖ χάριν ὀλίγου χρυσοῦ; Καὶ δὲν ἔχει τώρα πᾶς τις τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτῇ ποῦ εἶναι ἡ περίφημος ἀτομικὴ καὶ Ἑθνικὴ φιλοτιμία τοῦ Ἑθνους; Τίνα ὑπεράσπισιν ἔτι γε ἡμᾶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ τούτους ἀνθρώπους ἡ ταλκίπωρος πατρίς;

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 972

Τοῦ Βυζαντίου ὁ ἡρωϊκὸς καὶ ἐνδοξὸς Βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ Τιμισκῆς διαβὰς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Ἀπριλίου τὸν Αἰμον καὶ κυριεύσας τῇ 4 Ἀπριλίου 942 τὴν μεγάλην Πραισιθέλειαν ἐπολιόρκει ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν τὴν παρὰ τὸν Δούναδιν ὄχθωρῳ τὴν πόλιν Δορύστολον (Σιλίστριαν), ἐνθα εἶχεν ἀποκλείσει τὸν ἄγριον καὶ ἀκατάβλητον ἡγεμόνα τῶν Ρῶν Σβιατοσλαβὸν ἔχοντα ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ ὑπὲρ τὰς πέντε μυριάδας μαχητῶν.

Ἀπὸ τῆς 4 Ἰουνίου ἀνδρείως τῶν Ρώσων ἀρχηγὸς ἐπανελημμένος ἐπεχειρεῖ ἐξόδους πρὸς διάσπασιν τῆς γραμμῆς τοῦ ἀποκλεισμοῦ, καὶ φονικώτατοι συγκροτοῦνται μάχαι, καθ' ἃς οἱ Ρῶσοι ἀναγκάζονται πάντοτε νὰ ὑποχωρήσωσιν. Ἀλλ' ὁ γενναῖος ὅσον καὶ φιλόνηρος Ἰωάννης,

φειδόμενος τῆς ζωῆς τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ ἀποστέλλει τὴν ἐσπέραν τῆς 6 Ἰουνίου εἰς τὸν Σβιατοσλαβὸν πρότασιν περὶ μονομαχίας. Προτιμότερον, διημνύει εἰς αὐτόν, νὰ λύσωμεν τὴν πρὸς ἑαυτὸν πόλιν διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς ἐξ ἡμῶν ἢ νὰ καταστρέφωμεν χάριν ἐνὸς προσώπου ὁλόκληρα ἔθνη. Ὁ Σβιατοσλαβὸς ὑβριστικῶς ἀπορρίπτει τὴν πρότασιν ἀπήντησεν ὅτι ἂν ὁ Ἕλλην βασιλεὺς ἐβαρύνθη τὴν ζωὴν, πολλὰ ἄλλαι ὑπάρχουσιν ὁδοὶ θανάτου, τὸ δὲ κατ' αὐτὸν ἀπόφασιν ἔχει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα.

Τὴν ἐπίσταν ὁ Τιμισκῆς, ἐννοῶν νὰ περατώσῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸν πολύμοχθον ἀγῶνα, διατάσσει τοὺς στρατιῶν αὐτοῦ Βάρδαν τὸν Σκληρόν, τὸν πατρίκιον Ρωμανὸν καὶ τὸν στρατοπεδάρχην Πέτρον νὰ προδῶσιν εἰς γενικὴν ἐφοδὸν ἀλλὰ τοῦ Σβιατοσλαβίου κρατερῶς ἀνυπακούον καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἀνδρειότερων μαχητῶν τοῦ Βυζαντινοῦ στρατοῦ πεσόντων, οἱ Ρῶσοι ἀναβαρρῶσι καὶ ἐξορμήσαντες τῆς πόλεως ἀναγκάζουσι τοὺς αὐτοκρατορικοὺς εἰς ὑποχώρησιν καθ' ἅπασαν τὴν γραμμὴν. Ὁ βασιλεὺς ὅπως ἀναστῇ τὴν ἐκλυσιν τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ κατέρχεται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ πεδὸν τῆς μάχης καὶ ἡγούμενος τοῦ σώματος τῶν Ἀθηναίων ἐπελάνει κατὰ τῶν ἀντιπάλων. Ἡ παρουσία τοῦ βασιλέως μεταβάλλει τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων· πλαταγοῦσι τὰ τύμπανα καὶ ἡχοῦσιν αἱ σάλπιγγες καθ' ἅπαν τὸ μέτωπον τοῦ βυζαντινοῦ στρατοῦ· οἱ καταφρακτοὶ ἱππεῖς, οἵτινες ὑπεχώρουν μαχόμενοι, ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ προκινδυνεύοντος βασιλέως, καὶ σύμπαντες ὁμοῦ ποιοῦνται ὑπεράστην ἐφοδὸν.

Ταῦτοχρόνως—καὶ οἱ εὐσεβεῖς τῆς Θεοτόκου στρατιῶται οὐδ' ὅλως ἀμφέβαλλον ὅτι θεόθεν τὸ θαῦμα—ὁ οὐρανὸς μετὰ τὴν πνιγρὴν τῆς ἡμέρας καύσωνα εἶχε καλυφθῇ πρὸς ἐσπέραν (τῆς 7 Ἰουνίου) ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν καὶ σφοδρότατῃ ἐκ νέου ἐξεραγῇ καὶ λίαν. Ἀνεμοστρόβιλος μετὰ ραγδαίας βροχῆς πλήττει τοὺς Ρώσους κατὰ πρόσωπον ἀποτομῶν προηγουμένως αὐτοὺς διὰ νεφῶν κοινοῦτο. Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο γεγονός ἦδη ἐκλόνηεν αὐτοὺς, θαῦμα δὲ πολλῶν καταπληκτικώτερον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπεσφράγισεν.

Κατὰ τὴν ἐσπερινὴν ἐκείνην ὥραν οἱ δύο στρατοὶ εἶδον εὐκρινῶς, λέγεται, ἄγνωστον ἱππεῖα, λευκοῦ ἵππου ἀναβάτην, πρωτοστατοῦντα τῶν ρωμαϊκῶν λεγεῶνων, φωνῇ δὲ καὶ νεύματι παροτρύνοντα τοὺς βυζαντινοὺς στρατιώτας εἰς ἐπέλασιν μετὰ τῶν Ρώσων, εἰς οὓς ἐνέσπειρε τὸν τρόπον ἀκατασχέτως κατ' αὐτῶν ἐφορμῶν καὶ διασπῶν τὰς τῶν Βαράγγων τάξεις. Ἡ ταράξις αὕτη ἐμφάνισεν ἡλεκτρίσασα τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἐκδοσὴν τῆς μάχης ἐπέδρασε.

Τὸν μυστηριώδη τοῦτον μαχητὴν οὔτε πρότερον εἶδε ποτέ τις, οὔτε μετὰ τὴν μάχην, καὶ μάτην ὁ βασιλεὺς ἐπιθυμῶν νὰ εὐχαρίστησῃ καὶ ν' ἀμείψῃ τὸν ἄνδρα, ἀνεζήτησεν αὐτὸν πανταχόθεν τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοπέδου. Τοῦτο ἔπεισε πάντας τοὺς εὐλαβεῖς βυζαντινοὺς πολεμιστάς τοῦ λήγοντος Ἰ' αἰῶνος ὅτι ὁ θαυμασιὸς ἐκεῖνος ἱππεὺς ἦν ὁ ἐνδοξὸς μεγάλωμαρχος Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης, καθ' ὅσον μάλιστα τὴν 8 Ἰουνίου ἡ Έκκλησία ἤγε καὶ ἄγει τὴν μνήμην τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων αὐτοῦ, ἡ δὲ κατὰ τὴν μάχην ἐμφάνισιν αὐτοῦ συνεπίπτεν ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ψάλλεται ὁ ἐσπερινὸς τῆς εορτῆς ταύτης. Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος τὴν ἐνδοξὴν δυάδα τῶν καλλινίκων ἐπικληθέντων πολεμικῶν ἁγίων, οὓς ἀπ' αἰῶνων προστάτας τῶν δπλων αὐτῶν αἱ βυζαντιναὶ στρατιαὶ ἐθεώρουν καὶ τῶν ὁποίων αἱ φωτοστέφανοι εἰκόνες ἐν πολεμικῇ περιβολῇ ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν μεγάλων σημαίων τῶν στόλων καὶ τῶν στρατῶν.

Τούτου ἐνεκα στερεῶς παρὰ τῷ στρατῷ ἐπιστεύθη ὅτι ὁ οὐρανόπεμπτος ἐκεῖνος ἱππεὺς οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ καλλόνι-

κος μεγαλομάρτυς, ὅστις, στρατιώτης καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον διατελέσας, ἦλθε ν' ἀγωνισθῇ τὸν ἅγιον ἀγῶνα χάριν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ, τοῦ εὐσεβοῦς ἥρωος, ὅστις μετὰ πολλῆς εὐλαβείας πᾶντοτε αὐτὸν ἐτίμησε καὶ προστάτην θεωρῶν αὐτὸν ἐν τοῖς πολέμοις ὡς συναθλητὴν καὶ μεγα-σθενῆ πρόμαχον ἐπεκαλεῖτο.

Τῆς ἀκλονήτου ταύτης πρὸς τὸν καλλίνικον μεγαλομάρτυρα πίστεως τοῦ μεγάλου Τσιμισκῆ τεκμήριον ὑπάρχει τὸ ἐπό-μενον ὡς ἐκ μέρους αὐτοῦ ἐπίγραμμα :

Ρῆτορ στρατηγέ, μάρτυς, ἀνδρείας τύπε,
ἄγαλμα κάλλους, ἀρετῶν κράμα ξένον
σοὶ πάντα τάχα, σοὶ πνοήν, σοὶ τοὺς λογους,
σοὶ χειρὸς ἄρσιν, σοὶ πορείαν, σοὶ στάσιν,
Ἰωάννης δίδωμι· σὺ δὲ τὰ πάντα μοι
φύλαξ, δὴγός, σύμμαχος γένοιό μοι.

Προσευκικοὶ δὲ ταύτην καὶ τὸ γεγονός· ὅτι μετὰ τὴν τε-λικὴν κατὰ τῶν Ρώσων νίκην καὶ τὴν παντελῆ αὐτῶν ἔξω-σιν ἀπὸ τῶν χωρῶν τῆς αὐτοκρατορίας ὁ Ἰωάννης Τσιμισκῆς οὐ μόνον τὸ Δορύστολον πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Θεοδοροῦ-πολιν μετωνόμασεν, ἀλλὰ καὶ διέταξε νὰ οἰκοδομηθῇ λαμ-πρῶς ἐκ βάθρων ὁ τότε κατηρειπωμένος ναὸς, ἐν ᾧ ἐφυλάσ-σεται τὸ ἱερόν λείψνον τοῦ μεγαλομάρτυρος, ἐν Εὐχανείᾳ ἢ Εὐχαίτοις παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν κειμένη, μετο-νομάσας καὶ ταύτην Θεοδορούπολιν καὶ προικοδοτήσας τὸν ὄλβιον ναὸν διὰ πολλῶν κτημάτων καὶ πλουσιωτάτων προσόδων.

Τὸ θαῦμα τῷ ὄντι ἐγένετο. Ἡ ἀκλονήτος τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ πίστις εἰς τὴν ὑπερφυᾶ τοῦ καλλι-νίκου ἁγίου ἐπέμβασιν ἔκλινεν ὀριστικῶς τὴν πλάστιγγα τῆς νίκης ὑπὲρ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ κατὰ τὴν γιγαντομαχίαν τχύ-την. Οἱ Χριστιανοὶ ἱππεῖς ἐξώρμησαν θεήλατοι, οὕτως εἰ-πεῖν, εἰς τὴν ἔρδον, ἥτις ἐσήμηνε τὸ τεῖμα τοῦ ἀγῶνος. Οἱ Ρῶσοι, προσβαλλόμενοι κατὰ μέτωπον ὑπὸ τοῦ Βασι-λέως, ἄγοντες τὴν κυρίαν δύναμιν τοῦ στρατοῦ, καταλη-φθέντες κατὰ νῶτον ὑπὸ τοῦ μαχίστου Βέρδα τοῦ Σκλη-ροῦ, προωθούμενοι καὶ ἀντωθούμενοι, ἐτρέπησαν εἰς φυ-γὴν πρὸς τὴν πεδιάδα, καταδιωκόμενοι μέχρι τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν μεθυσθέντων ἐκ τοῦ θριαμβοῦ Βυζαν-τινῶν. Κατὰ Λέοντα τὸν Διάκονον, 15500 Ρῶσοι ἔπεσαν κατὰ τὴν μάχην ταύτην, ὧν οἱ μὲν ἀπεσφάγησαν, οἱ δὲ ἀ-πώλοντο ὑπὸ τοῦ ὄγκου τῶν φυγόντων συμπνιγέστες· το-σαύτη δὲ ἦν ἡ λύσσα τῆς μάχης, ὥστε οὐδεὶς σχεδὸν τῶν ἐπιζησάντων Ρώσων ἔμεινεν ἄτρωτος, ὁ δὲ Σβιχτοσλαῦος, πλήρης πληγῶν καὶ αἵμαστανγῆς, μόλις διέφυγεν ἐν τῷ σκό-τει τῆς νυκτός.

Τὴν ἐπιστῆν ὁ Σβιχτοσλαῦος ἐξελιπάρει τὴν εἰρήνην καὶ ἐξεκένου ἐς αἰ τὰς χώρας τῆς αὐτοκρατορίας.

Τοιαύτη ἐγένετο μίξ τῶν ἐνδοξοτάτων νικῶν τοῦ με-σαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ, ὀρεϊλομένη πρὸ παντός εἰς τὴν ἀκλό-νητον τοῦ ἡρώϊκου βασιλείως καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ πίστιν ἐπὶ τὴν θεῖαν ἀντίληψιν καὶ προστασίαν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Δωρεὰὶ πρὸς τὴν Ἐταιρείαν.

Ὁ Νομάρχης Φθιώτιδος κ. Ι. Σπανίδης ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ δρ. 25 ὡς ἴδιον του συνδρομῆν.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἡλείας κ. Δαμασκηνὸς ἀπέστειλε τῇ Ἐται-ρείᾳ δρ. 50 ὡς ἴδιον του συνδρομῆν.

Ἡ ἀνωτέρα Διευθύνσις τῆς Παιδείας τῆς Κρητικῆς Πολιτείας συν-δρομῆν ἐκ φρ. χρ. 200.

Συγχαρητήρια ἀρχῶν

Τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀνωτέρας Διευθύνσεως τῆς Παιδείας καὶ Δικαιοσύνης Συμβούλου τῆς Κρητικῆς Πολιτείας, γράφοντες:

«Θεωροῦντες μεγίστην πρὸς τὸ ἔθνος ὑπηρεσίαν τὸ ἐρ-γον ὅπερ ἀνέλαβεν ἡ Ἐταιρεία ὑμῶν θὰ συντελέσωμεν καὶ

ἡμεῖς πάση δυνάμει πρὸς διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐται-ρείας ἐν Κρήτῃ καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐπιδιω-μένου σκοποῦ. Ἐν Κρήτῃ θεωροῦμεν καλὸν πλὴν τῶν ἀπο-στελλομένων ἡδὴ φύλλων τῶν Πατρῶν νὰ λαμβάνη ἕκαστον σχολεῖον ἐν φύλλον, ἵνα οἱ διδασκάλοι ἀναγινώσκωσι καὶ ἐκ-θέτωσι τὰ ἐν αὐτῷ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων, ἐν οἷς διδάσκουσιν. Οὕτω δὲ θὰ ἐκλαϊκευθῶσιν αἱ περὶ ἐνισχύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος ἰδέαι τῆς Ἐται-ρείας. Διὰ ταῦτα καὶ περ ἀναλογιζόμενοι τὰς δαπάνας εἰς αὐτὰς ὑποβάλλεται ἡ ὑμετέρα Ἐταιρεία τολμῶμεν νὰ παρακα-λέσωμεν ὑμᾶς, ὅπως εἰ δυνατόν ἀποστέλλωνται εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνωτ. Διευθύνσιν 400—450 φύλλων τῶν Πατρῶν, ἵνα διανεμῶνται τοῖς διδασκάλοις. Δεδομένης εὐκαιρίας σήμε-ρον παρακαλοῦμεν ὅπως δεχθῆτε μικρὰν συνδρομὴν τῆς Ἀνωτ. Διευθύνσεως τῆς Παιδείας ὑπὲρ τῆς Ἐταιρείας ὑμῶν ἐκ δραχμῶν χρυσῶν διακοσίων. Ἡ μικρὰ αὕτη τῆς ἀρτιπα-γοῦς Πολιτείας ἡμῶν συνδρομὴ οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖ ἢ νὰ ἐκ-δηλώσῃ, ὅτι συναισθανόμεθα ὡς Πολιτεία τὰ πρὸς ἐθνικὰ σωματεῖα οἷον τὸ ὑμέτερον, καθήκοντα ἡμῶν· λυπούμεθα δὲ διότι ἀδυνατοῦμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ πρῶξωμεν τι γεν-ναϊότερον, ἀλλὰ «δόσις ὀλίγη τε φίλη τε».

Τοῦ Ἐπισκόπου Ἡλείας Δαμασκηνοῦ γράφοντος : «Ἀναγνωρίζων τὴν ἱερότητα τοῦ λίαν μὲν ἐπιμόχθου, ἀλλ' ἐνδόξου ἔργου, ὅπερ ἀνέ-λαβεν ἡ Ἐταιρεία, ἥς προέσταθε, προθύμως θέλω ἐργασθῇ πάση δυνάμει ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἀρχῶν αὐτῆς, ἐξ' οὗ ἀναντιρρῆ-τως ἐξαρτᾶται τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν μεγαλεῖον, ἡ κατίσχυσις τῶν Χρι-στιανικῶν καὶ ἡθικῶν ἀρχῶν καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ θρησκευτικοῦ συναι-σθήματος τοῦ μόνου μορφωτικοῦ μέσου τοῦ ἀνθρώπου».

Τοῦ Ἐπισκόπου Πέτρας κ. Τίτου γράφοντος : «Ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ὡς μὴ ὤφειλε, προσκόλλησις εἰς πᾶν ξένον θεωρεῖται περὶ πολλῶν ἀτυχῶς ὡς ἐνδείξις ἀναπτύξεως καὶ προόδου, καὶ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ πατρία ὡς πεπαιδωμένον τι καὶ ἔωλον, προτιδίχουσα τοῖς ἀπαίδευτοις, μόνον ἡ ἰδρυσις Ἐταιρείας οἷα ἡ Ὑμετέρα, τὴν εἰς τὴν πατρίαν εὐ-σέθειαν, ἀγνότητά καὶ ἀπλότητα τοῦ ἥθους ἐπ' ἀνάδοξον ἐπιδιώκουσα, δέον νὰ χαιρετισθῇ καὶ ἐχαίρεισθῇ ὑπὸ παντός ὄνομα καὶ πρᾶγμα Ἑλλήνος ὡς παρ' ἡγόρας ἁκτὶς τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ Ἑθνικοῦ ἡμῶν φωτός, ὅπερ ἐκ τῆς περιουκλότητος αὐτοῦ ὀλίγη τῆς τοῦ ὕλισμου καὶ τοῦ ὀλεθρίου πιθηκισμοῦ, τοῦ ἄλλοθεν εἰστῆν ἡμετέραν χώραν ἐισβαλόντος, ἀμυδρότερον ὅσημέραι κηλίστατο καὶ τὸν πρόποντα φωτισμὸν δὲν ἐξέ-πεμπεν. Ἡ δ' ἐκδοσις καὶ ἡ κυκλοφορία τῶν «Πατρῶν», ὀργάνου ἀντα-ξίου τοῦ ὕψιλου προορισμοῦ τῆς ὑμετέρας Ἐταιρείας, τοῦ ἀποπνέοντος τὴν γλυκειὰν καὶ εὐωδὴν αἵραν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ Ἑθνικοῦ ἡ-μῶν βίου, ἐπιρρῶνσι μὲν τὰς ἐλπίδας τῶν μετὰ θέρους εἰς τὸ μέλλον τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἀποδλεπόντων, ἐξασθενεῖ δὲ τὰς ἐθνο-φθόρους ἐνεργείας τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, τῶν ἀπὸ συμ-φέροντος καὶ ἐπιπολαιότητος καθ' ἡμῶν δρώντων πολυειδῶν καὶ πο-λυωνύμων ἀνταγωνιστῶν».

Τοῦ Νομάρχου Τριφυλλίας γράφοντος ὅτι «θέλει θεωρήσῃ ἐαυ-τὸν εὐτυχῇ συντρέχων τὸ μέγα ἱερόν καὶ εὐγενέστατον ἔργον τῆς Ἐταιρείας.»

Τοῦ Δημάρχου Θέρμου γράφοντος : «Διερχομένων τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην τῶν συνδημοτῶν μου λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συγχαρῶ ὑμᾶς, καὶ ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἐταιρείας διὰ τὸν ἱερώτατον καὶ ἐθνοφελέστατον σκοπὸν καὶ εὐχομαι ὑπὲρ τῆς πλήρους ἐνδοκιμῆσεως, ἐπ' ἀγαθῷ βλοκλήρου τοῦ Ἑλλήνου. Ἐννοῦς.»

Τοῦ Δημάρχου Καρυστίας γράφοντος : «Σταυρῶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην ἐμοῦ καὶ τῶν συνδημοτῶν μου διὰ τὴν ἀπο-στολὴν τῶν Πατρῶν : Ἀτυχῶς ἡμῶν καταλήλων λέξων ὅ-πως ἐκφράσω τὰ ἀνήκοντα συγχαρητήρια διὰ τὸν μέγαν ἀγῶνα πρὸς ἀναγέννησιν νέων ἀνδρῶν, ἀνάπτειν νέων ἀρχῶν καὶ ἐδραῖω-σιν νέων θεμελίων διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ αἰσθηματος ἐφ' οἷς καὶ εὐχομαι ἵνα ὁ Ὑψίστος καὶ ἡ δύναμις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καθοδηγήσῃ πάντα πατριώτην πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὑμετέρου ἀγῶνος.» Τοῦ Δημάρχου Προνῶν διαβιβάζοντος : «τὰ εὐ-χαριστήρια καὶ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὸ ὕψιλον τοῦ σκοποῦ καὶ τὸν ἥλκον ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθημα-τος.» Τοῦ Δημάρχου Παμίσου γράφοντος : «Ὅθεν τὸ κατ' ἐμὲ ὡς ἰδιαίτερον φροντίζω μου θίλω ἔχει τὴν τὴν διὰ παντός τούτου ἐνί-σχυσιν τοῦ ὕψιλοτάτου τούτου ἔργου, ὅπερ τυγχάνει ἡ ἡθικὴ περι-βολὴ ἐκαστοῦ Ἑλλήνος ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐποψῆς, ὡς περ δὲ ἅπαντες μετὰ λύπης παρατηροῦμεν τὴν ὕψιλήν ταύτην ἰδέαν, τὴν ὕψιλοτέραν πάσης ἄλλης μέχρι τοῦδε παρημελημένην, καὶ ἐν τῇ λήθῃ ἐρημμένην, οὕτω νῦν μετὰ χάρις καὶ ἀγαλλιάσεως βλέπομεν ταύτην ἀναζωπυρούμενην καὶ ἀναβλαστάνουσαν πάλιν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἐδάφους.»

Τ. ΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ